

Kár, hogy az »Amerika hangja« nem beszél a »keresztes hadjárat« és »a demokrácia védelme« igazi indító okairól. A menüt ismerjük. Érdekes diagnózis: honnan ered e beteges étvágy? Miért nem beszélnek kevesebbet a szent vezérelvekről és miért nem ejtenek legalább egy pár szót a kóolajról?...

Az »Amerika hangja« szerzett magának egy embert, akinek a következő tréfás gúnynevet adta: »Georg Georgijevics Otvjetov« (Válaszoló György). E »Válaszoló György« válaszol a kérdésekre. S amennyiben kérdések nincsenek, úgy saját maga talál ki kérdéseket és felel rájuk: A március 18-i adás a következő fontos kérdéssel foglalkozott: »A háború folyamán a kormány ellátta a hadsereget rágógumival. A közelmultban feltalálták a rágógumi új fajtáját, az úgynevezett buborékoló rágógumit. Buborékol, buborékol kisfim, aztán pedig kifujod a buborékot és addig fújod, fújod, amíg a buborék szét nem pukkan. A baj csak az, hogy a háború folytán a buborékoló rágógumi gyártását nagymértékben csökkentették... Minden országban találunk sajátoságos, néha egészen furcsa szokásokat... Ha bármit nem ért, forduljon bizalommal a Válaszoló Györgyhez — az mindent megmagyaráz«.

Bevallom, sok kérdésem van ehhez a »Válaszoló György«-höz:

Ha szereti a »hamisítatlan igazságot« miért van az adásaiban anynyi valótlanság?

Ha a »barátságot« akarja fejleszteni, miért szít szavaival ellenségeskedést?

»A keresztes hadjárat« és egyéb neofasiszta jelszavak — buborékok, amelyek gyorsan szétpukkanak. Ha már feltaláltak egy különleges »buborékoló rágógumit« — miért fújják világgá ezeket a buborékokat?

Amerikának vannak tudósai, írói, mérnökei, akikre joggal büszke. Van népe, amely a fasizmus ellen harcolt. Vannak becsületes szabadságszerető emberei. Miért nem engedik ezeket az embereket a mikrofon elé?

Az amerikai orosznyelvű adások a reakciósook hamis hangja helyett miért nem az amerikai nép hangját tükrözik vissza?

GÁL LÁSZLÓ:

MUNKÁS A TENGEREN

1.

A szónak más az íze most,
a »más«-nak más a hangja;
a színe is, hol holdsugár,
hol hullám halló habja,

amint fehéren megtörik
és ráborul a partra,

S az íznek más a szava most,
a szó maga is édes;
elnyúlik puha asztalon, —
olyan, akár a rótes,

Dohog a mozdony, szaladunk,
s történik száz csoda...
Míránk nem vár hiába tenger,
mi — eljutunk oda!

A víz, a nap, a szél, a nyár
boldog csókját dobálja ránk;
mi akartuk és így akarta,
aki mi vagyunk, a Hazánk.

2.

Te buta nagy víz, gyönyörű tenger!
proli, ugyan, fürdött-e benned?

Tátott halak, a néma mélyen,
— úgy éljek — hallom, énekelnek.

Üvegszemük örömré tárva,
kacsintanak az új világra,

s a víz színére felugorva,
vizet fröcskölnek rá a multra.

A parti homok csupa bársony,
forog a világ kacsalábon,

olyan ez, mint a proliá'om!

3.

Szállóba szállok madárszárnyon,
röpül a pincér fehér kabátja:
— Elvtárs, mit eszünk vacsorára?

— Add ide, elvtárs, a világot!
S a gomblyukomba, ráadásul,
tűzzél bele minden virágot!

4.

Aztán, csak kuncogok magamban:
lám-lám, milyen nagy úr vagyok,
már megenném a félvilágot
s hozzá innám én a napot...

de mikor oly boldog vagyok!

— Hal'ed-e, elvtárs, ne adjál mindent,
jön ám utánam tízezernyi más...
Maradjon hát nekik is tenger,
meg néhány jóízű harapás —

derű, vidámság, ízék és színek:
mindenkinek! mindenkinek!